

Program wychowawczy > Klasa IV > Wartość XII > Akceptacja i wartość swojej płci

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Kobieta i mężczyzna pod względem fizycznym różnią się pod wieloma względami. Młody człowiek, poznający swoje ciało, uczy się tych różnic, odkrywa specyfikę swojej płci.

We wczesnej fazie dorastania zaczyna się proces kształtowania tożsamości i przygotowania do zadań okresu dorosłości. Dużą rolę w kształtowaniu świadomości płciowej i poznawania wartości swojej płci ma rodzina, szkoła, znajomi.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. A. Onichimowska, *Najwyższa góra świata*, w: A. Klimowicz, M. Derlukiewicz, *Nowe Słowa na start! Podręcznik do języka polskiego dla klasy czwartej szkoły podstawowej*, wyd. Nowa Era, Warszawa 2018, s. 125-126.

Wstęp

Zbiór opowiadań *Najwyższa góra świata* został wpisany na Międzynarodową Honorową Listę im. H.Ch. Andersena. Książka przeznaczona dla dzieci w wieku 8-13 lat.

Cytowany fragment opisuje rozmowę taty z synem. Dzieci mały za zadanie narysować portret swojego taty w szkole. Ojcowie innych dzieci wyglądali zgodnie z wizerunkiem, który dzieci miały zakodowane w głowach. Tymczasem obraz jednego z chłopców przedstawiał tatę z warkoczykiem na głowie i kolczykiem w uchu. Wydawało im się to sprzeczne z wizją mężczyzny, który dotychczas znali.

Cytat

„Jako pierwszy oglądaliśmy rysunek Jacka. Pani powiedziała, że jest to portret, bo jego tatuś miał na tym rysunku tylko głowę. Miał też długie czarne wąsy, a pod nimi szeroki uśmiech. Tatuś Michała, ubrany w duże czerwone kalosze, był bardzo gruby, a tatuś Małgosi – nosił okulary. W końcu pani pokazała mój rysunek i wtedy wszystkie dzieci zaczęły się śmiać. Pani również się śmiała i powiedziała, że coś mi się pomyliło i że miałem narysować tatusia, a nie mamusię.

– To jest mój tatuś – oburzyłem się.

– To dlaczego ma warkoczek i kolczyk w uchu? – spytała pani.

Nie bardzo wiedziałem, co na to odpowiedzieć. Nigdy się nad tym nie zastanawiałem.

Program wychowawczy > Klasa IV > Wartość XII > Akceptacja i wartość swojej płci

– Jedni tatusiowe mają wąsy, inni okulary, a jeszcze inni warkoczyki – tłumaczyłem, ale wszyscy znowu zaczęli się śmiać, a pani powiedziała, że to niezupełnie to samo i spytała, czy mój tatuś gra w jakimś zespole.

– Nie – pokręciłem głową. – Na niczym nie gra. Chodzi do pracy, a w domu siedzi przy biurku albo gotuje.

– Ty wcale nie masz tatusia, tylko dwie mamusie! – wypalił Michał i znów wszystkim bardzo się to podobało.

[...] Następnego dnia [...] wspiąłem się na palce – najwyżej jak mogłem – i pociągnąłem tatusia za warkoczek. Opowiedziałem, co się zdarzyło [...].

– Nie wszyscy muszą być jednakowi – wzruszył ramionami tatuś, kiedy skończyłem. – A tobie też nie podoba się mój warkocz?

– Nie wiem – wyjąkałem. – Chyba mi się podoba – dodałem niepewnie. – Tylko że się za nami oglądają. I czasem się śmieją. I teraz już wiem, dlaczego.

– Dlaczego?

– No bo panowie nie noszą warkoczy.

– Dlaczego? – powtórzył znów z uśmiechem tatuś.

– Bo warkocze noszą dziewczyny – wypaliłem. – A ja bym nie chciał wyglądać jak dziewczyna.

– A uważasz, że ja wyglądam jak dziewczyna?

Pogłaskałem go po warkoczku i roześmiałem się. No, nie. Tego o moim tatusiu w żadnym wypadku nie dałoby się powiedzieć.

– To po co nosisz warkocz? – Nie dawałem jednak za wygraną. – I kolczyk w uchu?

– Bo to wydaje mi się zabawne – powiedział tatuś. – I jest modne.

– Ale ty przecież nawet nie grasz na gitarze. Ani na bębnie. Ani na niczym innym – przypomniały mi się zarzuty pani w przedszkolu. – Co ty właściwie robisz, tatusiu? – zaciekawilem się.

– Jestem architektem – wyjaśnił, ale nic mi to nie powiedziało. Widząc moją minę, dodał: – Projektuję domy. To znaczy wymyślam je i potem rysuję”.

Podsumowanie

Istnieją pewne utarte schematy związane z wyglądem, sposobem zachowania itp., które odróżniają mężczyzny i kobiety. Ważne jest, aby znać wartość swojej płci i ją akceptować, ale też być tolerancyjnym dla innych.